

РЕШЕНИЕ

№ 1832

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20231110116470 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „С. в.“ АД срещу В. Н. Ш. с искане да се признае за установено, че дължи следните суми: сумата от 3449,33 лева, представляваща цена на потребена вода през периода от 20.09.2013г.- 17.09.2022г. за имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к, бл., вх., ет., ап., кл. №,, ведно със законна лихва от 05.01.2023г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 1071,69 лева за периода от 21.09.2013г. до 17.09.2022г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 312/2023г. по описа на СРС, 25-ти състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че между страните е налице облигационно правоотношение с предмет предоставяне на ВиК услуги, регламентирано от „Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на ВиК оператор „С. в.“ АД. Сочи, че съобразно Общите условия потребителите били длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Поддържа, че ответникът бил ползвал предоставени ВиК услуги за процесния период, които не заплатил. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл.131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Изложени са твърдения, че вземането на ищеца е погасено по давност. Оспорва да е изпаднал в забава. Поддържа, че не е единствен собственик на имота, тъй като същият до 21.11.2000г. е бил СИО, от когато е в режим на обикновена съсобственост между него и бившата му съпруга. Сочи, че по силата на това решение на СРС, постановено по гр. дело № 2010/1998г. на 89-ти състав, жилището е в режим на обикновена съсобственост между закупилите го и няма как да отговаря сам за задълженията по издадената заповед. Не оспорва колко и на каква стойност вода е доставяна. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правна

квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца по предявените искове е да докаже валидно възникнало договорно отношение с ответника за предоставяне на ВиК услуги за процесния период, осъществявано при ОУ, одобрени от КЕВР, изпълнението на задължението за предоставяне на ВиК услуги за периода на посочената стойност, както и изпадането на ответника в забава, съответно размера на обезщетението за забава.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните съдът намира следното:

Съгласно чл.193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл.1, ал.2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно- битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т.2, б.„а“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК- услуги“, това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл.3, ал.1 от приложимата Наредба № от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл.2, ал.1 от Общите условия на ищеца/. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл.8, ал.1 и ал.3 от Наредбата.

В конкретния случай по делото е представена справка № 1127510/31.08.2022г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо лице в Агенция по вписванията, както и е приет като доказателство Нотариален акт за замяна на недвижим имот №, том Първи, дело №/1988г. на нотариус Ч. Б., от който се установява, че Р. В. В. и В. Р. В. са прехвърлили на В. Н. Ш. и Й. И.а Ш.а следния свой съсобствен недвижим имот, от който първият притежава 2/3 идеални части, а вторият 1/3 идеални части: апартамент №, находящ се в гр. С., ул., №, ж.к., №.

По делото е прието и решение, постановено по гр. дело № 2010/1998г. по описа на СРС, 89-ти състав, с което е прекратен брака, сключен на 27.06.1976г. с Акт № на район Сердика- Столична община, гр. София, между В. Н. Ш. и Й. И.а Ш.а като дълбоко и непоправимо разстроен. С цитираното решение е одобрено постигнатото между страните споразумение по чл. 99, ал. 3 СК, като в т. 4 е посочено, че семейното жилище, находящо се в гр. София, кв., бл., вх., ап., представляващо апартамент, състоящ се от две стаи, дневна, кухня и други сервизни помещения, се ползва от жената Й. И.а Ш.а, заедно с родените от брака деца- Н. В.ов Ш. и П. В.ов Ш., а мъжът В. Н. Ш. го е освободил напълно преди завеждане на исковата молба, поради което страните се споразумяват и за в бъдеще ползването на семейното жилище да остане на жената Й. И.а Ш.а, заедно с родените от брака деца Н. В.ов Ш. и П. В.ов Ш.. В т. 5 от решението е посочено, че семейното жилище, представляващо апартамент №, находящ се в гр. С., ул., №, ж.к., бл., състоящ се от две стаи, дневна, кухня и други сервизни помещения с площ от 83,81 кв.м. при съсед: стълбище, З. Б.

К., ул. "Н." и ул. " П", заедно с принадлежащото му избено помещение № при съсед: коридор, М. В. Л., П. И. П., заедно с припадащите се 1,984 % идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху държавна земя, е придобито през време на брака на страните и представлява съпружеска имуществена общност и след прекратяването на брака им остава в обикновена съсобственост между В. Н. Ш. и Й. И.а Ш.а. Видно от отбелязването върху самото решение същото е влязло в сила на 21.11.2000г.

С оглед на което като последица от прекратяването на брака им, считано от 21.11.2000г., В. Н. Ш. и Й. И.а Ш.а са станали съсобственици на процесния имот при равни квоти предвид трансформирането на съпружеската имуществена общност в обикновена дялова съсобственост по арг. от чл. 27 СК /отм/. При липсата на данни за учредени вещни права на ползване на трети лица през процесния период, съвместно притежаваното право на собственост върху имота, съобразно изложените по-горе мотиви, по презумпция на закона легитимира ответника и като страна по договорно правоотношение с ищцовото дружество за доставката ВиК услуги.

Ирелевантно е обстоятелството кое лице реално е ползвал доставените ВиК услуги, респ. кой в действителност обитава имота, доколкото законодателят не придава правно значение на тези обстоятелства, а свързва качеството потребител само с принадлежността на вещното право на собственост или ползване върху имота. Поради което съдът намира, че фактът на предоставено с бракоразводното съдебно решение ползване на имота на Й. Ш.а сам по себе си не води до отпадане договорната обвързаност на ответника В. Ш. с ищеца. По отношение правата на бившите съпрузи при наличие на постановено решение за предоставяне ползването на семейното жилище на единия от тях е налице съдебна практика на ВКС, намерила отражение в Решение № 133 от 04.07.2013г. по гр.д.№ 535/2012г. на ВКС, IV г.о. Съгласно даденото с него разрешение, когато съсобственият на страните имот е и семейно жилище, което с прекратяване на брака е предоставено за ползване на единия съпруг, между него и другия съпруг - съсобственик възникват облигационни отношения, сходни на наемните. Така възприетото тълкуване на чл. 107 СК (отм.); е и изрично регламентирано в чл. 57, ал. 2 СК от 2009г. Затова и ответникът като притежаващ право на собственост върху съсобствен имот по силата на закона остава обвързан от възникналото с ищеца договорно правоотношение и отговорен за цената на доставените ВиК услуги съответно на участието му в съсобствеността, т.е. за 1/2 част от дълга, доколкото ползването на имота от бившата му съпруга е от значение във вътрешните отношения между бившите съпрузи.

С оглед на гореизложеното ответникът в качеството му на съсобственик на процесния имот има качеството на потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал.1, т.2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ и чл.3, ал.1, т.1 вр. ал.2, т.2 от Наредба №/ 14.09.2004г., респ. е материално легитимиран да отговаря за задълженията към ищеца до притежаваната от него част от собствеността, а именно за 1/2 част. За разликата над притежаваните от него идеални части същият не е пасивно материалноправно легитимиран да отговоря за задължения за доставка на ВиК услуги към ищцовото дружество.

Доставката на ВиК услуги и нейната стойност не е била спорна между страните, поради което с определението от 31.08.2023г., в което е обективизиран проектът за доклад,

обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 23.11.2023г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че за процесния имот и период ищецът е предоставил ВиК услуги на стойността, посочена в исковата молба.

С оглед на гореизложеното по делото е установено, че ответникът отговаря за 1/2 от задълженията за заплащане на предоставените ВиК услуги за процесния имот и период от 20.09.2013г. до 17.09.2022г., а именно за сумата от 1724,66 лева.

Задължението на ответника е парично и за периода на своята забава същият дължи заплащането на обезщетение в размер на мораторната лихва, на основание чл. 86 ЗЗД. Тъй като изискуемостта на вземанията на ищеца настъпва в 30 –дневен срок от датата на фактуриране, предвид чл. 31, ал. 2 от Общите условия на ищеца, размерът на дължимата лихва възлиза на 535,84 лева.

Относно своевременно релевираното възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира следното:

Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г., ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл вземанията на водоснабдителното дружество съдържа всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения /каквито са процесните за главница/, давността тече от деня на падежа. В частност задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставените ВиК услуги са възникнали като срочни – според чл. 33, ал. 2 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на "С. в." АД, одобрени от КЕВР с решение № 0У-2 от 13.07.2016г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползването от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране, а съгласно чл. 33, ал. 1 от същите Общи условия, ВиК операторът издава ежемесечни фактури. Следователно за всяка една от претендираните от ищцовото дружество главници, касаещи посочения период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното заплащане.

Също така, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение

по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от два месеца и седем дни, считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г.

При прилагане на тези правила се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /05.01.2023г./ са погасени по давност вземането за цена на доставени ВиК услуги по месечни фактури за периода от 20.09.2013г. до 31.08.2019г. Доколкото вземането за м.08.2019г. е фактурирано на 20.09.2019г. и е било дължимо на 20.10.2019г., т.е. давността за него е следвало да изтече на 20.10.2022г., като след удължаване на периода с 2 месеца и 7 дни, в който е бил спрян давностният срок по гореизложените мотиви, давността е изтекла на 27.12.2022г. Т.е. преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК /05.01.2023г./, с което давността е била прекъсната. Съдът изчисли размерът на погасените по давност суми, използвайки Приложение № 1 към заключението на вещото лице, което съдът кредитира като пълно и компетентно изготвено, на сумата от 1810,07 лева. На основание чл. 119 ЗЗД погасени по давност са и лихвите върху тази сума.

Съдът изчисли цената на предоставените ВиК услуги за непогасения по давност период от 01.09.2019г. до 17.09.2022г. на сумата от 1639,26 лева, от която ответникът дължи 1/2 съобразно притежаваните от него квоти в собствеността, а именно сумата от 819,63 лева. Съдът изчисли дължимата мораторна лихва върху непогасената по давност сума от 819,63 лева пропорционално на сумата от 254,65 лева.

Поради което предявеният иск за главница е основателен за сумата от 819,63 лева, представляваща цена на предоставени ВиК услуги за периода от 01.09.2019г. до 17.09.2022г., като следва да бъде отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 3449,33 лева и за периода от 20.09.2013г. до 31.08.2019г. Предявеният иск за мораторна лихва е основателен до сумата от 254,65 лева и следва да бъде отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 1071,69 лева.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни. В заповедното производство заявителят /сега ищец/ е сторил разноски за държавна такса в размер на 90,42 лева и му е присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, като с оглед уважената част от исковете има право на разноски в размер от 33,37 лева. В исковото производство е сторил разноски за държавна такса в размер на 97,55 лева, 0,90 лева такса за преписи, 300 лева за депозит за вещо лице и претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тоест общо 498,45 лева, като с оглед уважената част от исковете има право на разноски в размер от 118,44 лева.

Ответникът претендира адвокатско възнаграждение в заповедното производство, като е представен договор за правна защита и съдействие от 06.02.2023г., в който е посочено, че договореното възнаграждение в размер на 450 лева е платено в брой. Съразмерно отхвърлената част от исковете на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 343,07 лева. В исковото производство ответникът не е сторил разноски, същият е бил представляван безплатно по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв. съгласно договор за правна защита и съдействие от 09.05.2023г. Поради което на адв. В. И. следва да се присъди възнаграждение в размер от 343,07 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявени от „С. в.“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул., №, Б. Ц. И. , ет., че В. Н. Ш., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап., дължи следните суми: сумата от **819,63** лева, представляваща цена за потребена вода през периода от 01.09.2019г.- 17.09.2022г. за имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. бл., вх., ет., ап., кл. №., ведно със законна лихва от 05.01.2023г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на **254,65** лева за периода от 21.09.2013г. до 17.09.2022г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 312/2023г. по описа на СРС, 25-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 3449,33 лева и за периода от 20.09.2013г. до 31.08.2019г., както и иска за мораторна лихва за разликата над уважения размер от 254,65 лева до пълния предявен размер от 1071,69 лева.

ОСЪЖДА В. Н. Ш. да заплати на „С. в.“ АД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **118,44** лева, представляваща разноси в исковото производство съразмерно уважената част от исковете, както и сумата от **33,37** лева, представляваща разноси в заповедното производство съразмерно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „С. в.“ АД да заплати на В. Н. Ш. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **343,07** лева, представляваща разноси в заповедното производство съразмерно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „С. в.“ АД да заплати на адв. В. Б. И.- ПАК, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., пл., №, ет., ап., на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата от **343,07** лева, представляваща възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на В. Н. Ш..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____